

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 6T/140/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113012432
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Fiala
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3113012432.1

Uznesenie

Okresný súd Trenčín v trestnej veci proti odsúdenému L.. X. M., nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom M., Z. nábrežie XXXX/X/XX, okres M. pre trestný čin zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 odsek 1 písmeno b), odsek 2 písmeno d) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Fialu a prísediacich Mgr. Pavla Hrdinu a Ing. Igora Polaška v Trenčíne dňa 27. októbra 2014 takto

rozhodol:

podľa § 244 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku, § 215 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku a § 243 odsek 3 Trestného poriadku súd **z a s t a v u j e** trestné konanie proti obvinenému L.. X. M., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 odsek 1 písmeno b), odsek 2 písmeno d) Trestného zákona na skutkovom základe, že:

ako advokát - obhajca obžalovaných R. V. a U. V. v trestnom konaní vedenom na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod č. k. PK 1T XX/XXXX za účelom spochybnenia vierohodnosti utajeného svedka č. 1, ako aj jeho výpovede o osobách obvinených a obsahu ich rozhovorov o nimi spáchaných skutkoch a dôkazoch zabezpečených proti nim v uvedenej trestnej veci vedenej pod č. k. PK 1T XX/XXXX - o odtlačkoch na samopale a Y. z ohorkov cigariet ponechaných na mieste činu, dňa 03.10.2011 a 16.12.2011 v priestoroch Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava osobne kontaktoval odsúdeného U. I., poskytol mu kópiu zápisnice o výpovedi utajeného svedka č. 1, fotokópiu časti IX a X zväzku týkajúcich sa vyššie uvedenej trestnej veci a navádzal ho, aby ako svedok na hlavnom pojednávaní Špecializovaného trestného súdu v Pezinku konanom pod č. k. PK 1T XX/XXXX dňa 19.12.2011 nepravdivo vypovedal o tom, čo mu bolo známe, o čom mal vedomosť a čoho sa týkala výpoveď utajeného svedka č. 1, teda aby poprel to, že na zázname z rozhovorov medzi obvinenými v trestnej veci PK 1T 26/2011 umiestnenými v priestoroch Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava a získaných prostredníctvom vyhotovovania obrazových, zvukových alebo obrazovo - zvukových záznamov podľa § 114 Trestného poriadku je jeho hlas, že vie o osobách o obsahu zaznamenaných rozhovorov, a aby taktiež poprel, že sa tieto osoby v priestoroch Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava medzi sebou cez okno rozprávali o nimi spáchaných skutkoch a dôkazoch zabezpečených proti nim v uvedenej trestnej veci - o odtlačkoch na samopale a DNA ohorkov cigariet ponechaných na mieste činu, pretože skutok nie je trestným činom, a nie je dôvod na postúpenie veci.

odôvodnenie:

Podľa § 8 Tr. zákona trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Z dikcie § 8 Tr. zákona vyplýva, že trestný čin je potrebné chápať predovšetkým formálne. O trestný čin ide vtedy, ak sú naplnené všetky jeho znaky, a to objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka. Ak nie sú naplnené kumulatívne všetky znaky trestného činu, nejde o trestný čin.

„Objekt“ je obligatívnym znakom skutkovej podstaty trestného činu. Rozumejú sa ním „spoločenské vzťahy, záujmy a hodnoty“, ktorým Trestný zákon poskytuje ochranu. Všeobecným objektom trestného činu marenia spravodlivosti je záujem na ochrane nerušeného a zákonného trestného procesu v jeho kontradiktórnej podobe a teda riadny a spravodlivý priebeh trestného konania, aby sa mohlo dospieť s spravodlivému rozhodnutiu.

„Objektívna stránka“ trestného činu vyjadruje vonkajšiu charakteristiku trestného činu. Je tvorená jednak obligatívnymi znakmi, pričom môže byť tvorená aj fakultatívnymi znakmi. Obligatívnymi znakmi sú konanie, následok a príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Fakultatívnymi sú hmotný predmet útoku, účinok, miesto, čas, spôsob vykonania činu a pod.

S objektom trestného činu úzko súvisí „hmotný predmet útoku“. Hmotným predmetom útoku môžu byť „osoby alebo veci“, na ktoré páchateľ „priamo pôsobí“ a tým zasahuje objekt trestného činu. Zmena na hmotnom predmete útoku v podobe jeho poškodenia sa nazýva účinok.

Predmet útoku je fakultatívnym nepovinným znakom skutkovej podstaty trestného činu a teda nie každý trestný čin ho obligatórne vyžaduje. Ak je však hmotný predmet útoku v skutkovej podstate vyslovene uvedený, tento fakultatívny znak sa stáva povinný.

Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti sa vyžaduje, aby konanie páchateľa naplnilo objektívne znaky niektorého z konaní predpokladaných ustanovením § 344 ods. 1 písm. a) až d) Tr. zákona.

Zo znenia § 344 ods. 1 tr. zákona je zrejmé, že hmotným predmetom ochrany podľa písm. b) je „dôkaz“, pričom hmotným predmetom ochrany podľa písm. c) a písm. d) sú v uvedených písmenách vymenované „osoby“ (individuálnym objektom ich slobodné konanie, rozhodovanie). Ustanovenie § 344 ods. 1 písm. a) hmotný predmet útoku nemá a ide o trestný čin činnosť.

Zo znenia § 344 ods. 1 Tr. zákona je teda zrejmé, že hmotným predmetom ochrany podľa písm. b) je „dôkaz“.

„Dôkazom“ sa rozumejú „fakty, znalosti a skutočnosti získané z dôkazného prostriedku“.

Keďže hmotným predmetom útoku môžu byť „osoby alebo veci“, na ktoré páchateľ „priamo pôsobí“, z povahy vecí vyplýva, že hmotným predmetom ochrany podľa tohto ustanovenia môžu byť iba „fakty, znalosti a skutočnosti“ získané alebo vyplývajúce z listinného, vecného, alebo inak hmotne zachyteného dôkazu.

Ustanovenie tak chráni dôkaz, t.j. „fakty, znalosti a skutočnosti vyplývajúce z dôkazného prostriedku“ pred konaniami, ktoré „priamo pôsobia“ na dôkaz. T.j. chráni dôkaz proti manipulácii s ním za účelom, aby „fakty, znalosti a skutočnosti“ vyplývajúce z dôkazného prostriedku neboli falšované, pozmenené, nebolo marené ich získanie v pôvodnej, nezmenenej podobe a aby zároveň nebolo akokoľvek bránené v ich získaní alebo inak marené ich získanie v trestnom konaní alebo pred súdom.

Podľa vyššie uvedeného je potrebné aj vykladať slovo „marí“ uvedené v § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona.

Bez toho, aby súd podal vyčerpávajúcu definíciu pojmu „marí“, možno konštatovať, že v kontexte ustanovenia § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona možno „marením“ rozumieť iba také konanie páchateľa, ktoré „priamo“ pôsobí na hmotný predmet ochrany - dôkaz, ktorým sa dôkaz - „fakty, znalosti a skutočnosti“ znehodnocujú do takej miery, že ich ako dôkaz nebude možno použiť, alebo budú mať iba obmedzenú výpovednú hodnotu v dôsledku „priameho zásahu do jeho hmotnej podstaty“ tým, že do pôvodného dôkazu, alebo hmotne zachyteného dôkazu je týmto konaním priamo zasiahnuté doplnením, odstránením, vynechaním, pozmenením a pod. alebo konanie, ktoré bráni alebo inak marí, aby bolo možné dôkaz vykonať či už vôbec, alebo v jeho pôvodnej nezmenenej podobe.

Je ním teda potrebné rozumieť také konanie, ktoré má taký účinok, že dochádza k hmotnej zmene alebo pozmeneniu samotného dôkazu, t.j. faktov, znalostí a skutočností, ktoré môžu byť, alebo boli získané z dôkazného prostriedku oproti pôvodnému stavu, alebo také konanie, ktoré znemožňuje, aby bolo možné vôbec vykonať dôkaz a to v jeho pôvodnej, nezmenenej podobe.

Zároveň je možné pojem „marenie“ vymedziť negatívne tak, že ním nie sú konania, ktoré „priamo“ na dôkaz nepôsobia.

Obligatónnymi znakmi objektívnej stránky trestného činu sú konanie, následok a príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Konaním sa rozumie akt správania vychádzajúci z určitých motívov, ktorý je zameraný na dosiahnutie určitého cieľa nežiaducim, zakázaným spôsobom podľa Trestného zákona. Následkom sa rozumie ohrozenie alebo porušenie záujmu chráneného Trestným zákonom.

V súvislosti s konaním, ktoré je obvinenému kladné za vinu súd uvádza, že zdanie, že konanie obvineného naplnilo skutkovú podstatu trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona je spôsobilé tým, že do skutkovej vety bolo vsunuté, že obvinený konal „za účelom spochybnenia vierohodnosti utajeného svedka a jeho výpovede“.

Konaním sa rozumie akt správania vychádzajúci z určitých motívov, ktorý je zameraný na dosiahnutie určitého cieľa nežiaducim, zakázaným spôsobom podľa Trestného zákona.

„Účel“ (v tomto prípade spochybnenie vierohodnosti utajeného svedka a jeho výpovede) nie je konaním, ale je motívom konania.

Je nepochybné, že z „motívu“ konania nie je možné vyvodzovať trestnú zodpovednosť. Trestnú zodpovednosť možno vyvodzovať iba z „konania“, ktoré vykazuje znaky objektívnej stránky určitého trestného činu popísaného v Trestnom zákone. K motívu (cieľu, účelu) teda musí pristúpiť určité objektívne konanie, ktoré predpokladá príslušnú skutkovú podstatu trestného činu (musí byť naplnená objektívna stránka určitého trestného činu).

Na základe uvedeného súd poukazuje na skutočnosť, že zo samotného účelu konania „spochybnenie vierohodnosti svedka a jeho výpovede“ nemožno vyvodzovať trestnú zodpovednosť. Teda nie každé konanie, ktorého „účelom je spochybnenie vierohodnosti svedka a jeho výpovede“ napĺňa skutkovú podstatu trestného činu marenia spravodlivosti.

Trestnú zodpovednosť možno vyvodzovať iba z „konania“, ktoré z hľadiska objektívneho konania napĺňa znaky objektívnej stránky predpokladanej niektorým z ustanovení § 344 ods. 1 písm. a) až d) Tr. zákona, čo v prípade konania, ktoré je obvinenému kladené za vinu nie je možné konštatovať.

Je zrejmé, že konanie, ktoré je obvinenému kladené za vinu nie je spôsobilé samo osebe žiadnym spôsobom ani len nepriamo pôsobiť na hmotný predmet ochrany, ktorý je chránený ustanovením § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona - dôkaz, t.j. „fakty, znalosti a skutočnosti“ vyplývajúce z iného dôkazného prostriedku.

V tejto súvislosti súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že z povahy veci vyplýva, že hmotným predmetom ochrany podľa tohto ustanovenia sú „fakty, znalosti a skutočnosti“ získané alebo vyplývajúce z listinného, vecného, alebo inak hmotne zachyteného dôkazu. Uvedenú právnu kvalifikáciu by tak naplnilo iba také konanie, ktoré by z hľadiska objektívneho konania priamo pôsobilo na hmotne zachytený dôkaz - výpoveď utajeného svedka, napr. na zápisnicu, v ktorej je zachytená výpoveď tohto svedka.

Je teda nepochybné, že konaním obvineného nebol ani nemohol byť ohrozený alebo porušený záujem na ochrane hmotného predmetu ochrany - dôkazu, chráneného skutkovou podstatou trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, nakoľko toto konanie z hľadiska objektívneho konania samo osebe nepôsobilo a ani nie je spôsobilé ani len nepriamo pôsobiť na žiadny listinný, vecný, alebo inak hmotne zachytený dôkaz (nielen zápisnicu o výpovedi utajeného svedka, ale ani na vyhotovené obrazové, zvukové alebo obrazovo - zvukové záznamy, alebo ich prepisy).

Keďže konanie obvineného samo o sebe nie je spôsobilé žiadnym spôsobom, nieto „priamo“ pôsobiť na dôkaz, nemalo a nemohlo mať ani žiadny účinok na dôkaz, alebo možnosť vykonať dôkaz a teda nemalo a nemohlo mať ani žiadny následok.

Z uvedeného dôvodu, keďže konanie obvineného samo o sebe sa z hľadiska objektívneho konania hmotného predmetu ochrany chráneného skutkovou podstatou trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona ani len nie je spôsobilé dotknúť, nieto naň „priamo pôsobiť“ nemohlo naplniť objektívnu stránku uvedeného trestného činu a teda nie je možné konanie obvineného kvalifikovať ako dokonaný trestný čin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona.

Keďže nebola naplnená ani základná skutková podstata trestného činu marenia spravodlivosti, nemôže byť naplnená ani kvalifikovaná skutková podstata uvedeného trestného činu.

Konanie, ktoré je obvinenému kladené za vinu zároveň žiadnym spôsobom „priamo“ nepôsobilo a ani nie je samo o sebe spôsobilé pôsobiť na hmotný predmet ochrany - utajeného svedka, aby bolo možné konanie obvineného z tohto pohľadu kvalifikovať ako trestný čin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. c) alebo d) Tr. zákona.

Pokiaľ konanie, ktoré je obvinenému kladené za vinu „priamo“ pôsobilo na nejaký hmotný predmet ochrany chráneného skutkovými podstatami trestného činu marenia spravodlivosti predpokladanými ustanovením § 344 ods. 1 Tr. zákona, tak je to osoba svedka M. I., ktorý je chránený skutkovými podstatami uvedenými pod písm. c) a d) uvedeného zákonného ustanovenia. V konaní obvineného však absentuje kvalifikačný znak objektívnej stránky trestného činu marenia spravodlivosti podľa písm. d) a to použitie násillia, hrozby násillia alebo hrozby inej ťažkej ujmy a zároveň toto konanie nemarilo a ani nebránilo prítomnosti uvedeného svedka alebo jeho výpovedi pred súdom podľa písm. c).

Konanie obvineného tak z hľadiska objektívneho konania nemôže naplniť ani skutkové podstaty trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1, písm. c) alebo d) Tr. zákona, nakoľko týmto konaním nebol kvalifikovaným spôsobom zasiahnutý individuálny objekt chránený uvedenými zákonnými ustanoveniami a to slobodné konanie a rozhodovanie uvedeného svedka tak, ako to z hľadiska objektívneho konania vyžadujú uvedené skutkové podstaty.

Vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona chráni dôkaz proti konaniam, ktoré na tento dôkaz „priamo“ pôsobia, za „marenie“ dôkazu nemožno považovať konania spočívajúce v znehodnotení alebo obmedzení výpovednej hodnoty dôkazu predložením iného, hoc aj falošného dôkazu, samotným falšovaním iného dôkazu alebo krivou výpoveďou svedka a pod.

Jednak takéto konania sú trestné podľa iných ustanovení trestného zákona a jednak vyššie uvedené konania nepôsobia „priamo“ na hmotný predmet ochrany - dôkaz, chráneného ustanovením § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona. Teda nenapĺňajú objektívnu stránku z hľadiska objektívneho konania predpokladaného uvedeným zákonným ustanovením.

Na prípadné znehodnotenie a obmedzenie výpovednej hodnoty dôkazu vyššie uvedené konania môžu pôsobiť iba nepriamo, sprostredkovane, prostredníctvom subjektu, ktorý dôkazy vyhodnocuje.

V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že dôkazy získané z dôkazných prostriedkov nemajú vopred určenú dôkaznú silu. Teda žiadny z dôkazov nie je apriórne hodnotnejší ako iný. Ich závažnosť, význam a dôkaznú silu musí vyhodnotiť podľa vnútorného presvedčenia hodnotiaci subjekt, ktoré hodnotenie by malo byť založené na starostlivom zhodnotení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach (§ 2 ods. 12). Hodnotiaci subjekt je zároveň oprávnený vyhodnocovať aj dôveryhodnosť dôkazov.

Je nepochybné, že ak niekto v trestnom konaní predloží dôkaz A, o ktorom vie, že je sfalšovaný alebo pozmenený, na účel použiť ho ako pravý a za účelom spochybníť dôkaz B, takéto konanie nemožno kvalifikovať ako trestný čin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona a nejde o „marenie dôkazu B“, ale je potrebné takéto konanie kvalifikovať ako trestný čin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, nakoľko „v trestnom konaní predložil dôkaz A, o ktorom vie, že je sfalšovaný.“

Obdobne ak niekto v trestnom konaní sfalšuje, pozmení dôkaz A s úmyslom spochybníť dôkaz B, takéto konanie je síce potrebné kvalifikovať ako trestný čin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) avšak nie preto, že by došlo k „mareniu dôkazu B“, ale preto, že ide o „falšovanie, pozmenenie dôkazu A“.

Uvedené právne kvalifikácie vychádzajú zo toho, že uvedené konania páchatel'a naplňajú znaky objektívnej stránky príslušnej právnej kvalifikácie. V prvom prípade činnosťného trestného činu a v druhom prípade „priamym“ pôsobením na hmotný predmet ochrany dôkaz A.

Keďže hmotným predmetom ochrany sú iba veci alebo osoby, na ktoré je útokom „priamo“ pôsobené, nemožnosť právne kvalifikovať konanie v prvom prípade ako trestný čin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) je daná tým, že predmetné konanie nemá žiadny priamy hmotný predmet útoku a zároveň žiadnym spôsobom „priamo“ nepôsobí na dôkaz B. V druhom prípade je síce právna kvalifikácia správna, avšak nie preto, že by došlo k „priamemu pôsobeniu na dôkaz B“, ale preto, že konanie „priamo“ pôsobilo na dôkaz A, ktorý je hmotným predmetom ochrany.

Žiadne z uvedených konaní totiž priamo nepôsobí a nemá žiadny „priamy“ účinok na dôkaz B - fakty, znalosti a skutočnosti získané z príslušného dôkazného prostriedku. Dôkaz B sa konaním páchatel'a žiadnym spôsobom nezmenil oproti pôvodnému stavu, stále existuje v rovnakej pôvodnej a nezmenenej podobe. Zároveň vykonanie dôkazu B v pôvodnej, nezmenenej podobe uvedenými konaniami nebolo marené a ani nemohlo byť zmarené.

Rovnaký princíp platí aj v prípade, ak niekto v trestnom konaní alebo pred súdom krivo vypovedá s úmyslom spochybníť výpoveď iného svedka. Takéto konanie nenaplnia skutkovú podstatu trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona a teda nejde o „marenie dôkazu“, ale skutkovú podstatu trestného činu krivej výpovede podľa § 346 Tr. zákona.

Takéto konanie totiž taktiež „priamo“ nepôsobí na hmotný predmet ochrany, ktorým je podľa § 344 ods. 1 písm. b) dôkaz, t.j. fakty, znalosti a skutočnosti získané z „iného dôkazného prostriedku“.

Takéto konanie objektívne ani nie je spôsobilé žiadnym spôsobom zmeniť iný dôkaz oproti jeho pôvodnému stavu, ktorý dôkaz stále bude existovať v rovnakej, pôvodnej a nezmenenej podobe a zároveň nie je ani spôsobilé akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť vykonanie tohto iného dôkazu. Uvedeným konaním preto nebude tento iný dôkaz ani marený a ani zmarený.

Možno tak zhrnúť, že všetky vyššie uvedené konania nenaplnia objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona z hľadiska objektívneho konania predpokladaného uvedeným zákonným ustanovením.

Z uvedeného dôvodu by nebolo možné konanie obvineného, ktoré mu je kladené v zmysle obžaloby kvalifikovať ani ako zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Tr. zákona spáchaný vo forme návodu a pomoci v štádiu prípravy.

Konanie osoby, ktorá navádza a poskytuje pomoc svedkovi na krivú výpoveď, je tak možné kvalifikovať iba ako účasť na trestnom čine krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 2 Tr. zákona spáchaného vo forme návodu a pomoci, ktorého páchatel'om trestného činu by bol svedok, ktorý by krivo vypovedal.

V prípade účasť na trestnom čine sa však uplatňuje zásada akcesority. Ak nedôjde k dokonaniu alebo k pokusu trestného činu, organizovanie, návod, objednanie alebo pomoc možno kvalifikovať ako prípravu, ale len pokiaľ ide o zločin.

Keďže trestný čin krivej výpovede podľa § 346 ods. 2 Tr. zákona je iba prečinom, účasť na uvedenom trestnom čine vo forme návodu a pomoci prichádza do úvahy iba vtedy, ak by páchatel' - svedok uvedený trestný čin spáchal, prípadne sa o jeho spáchanie aspoň pokúsil pod vplyvom návodu.

Ako vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 19.12.2011 v trestnej veci, ktorá bola vedená na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK 1T XX/XXXX, na ktoré bol X I. predvolaný ako svedok, tento na hlavnom pojednávaní uviedol, že využíva svoje právo a podľa § 130 ods. 2 Tr. poriadku a odmieta vypovedať, nakoľko žiadneho z obžalovaných nepozná, nevie nič o ich trestnej činnosti a z tohto dôvodu nebude skladať ani prísahu. Následne na výzvu predsedu senátu zložil prísahu a po zložení prísahy nevypovedal a ani nič neuviedol.

Za dôležité súd považuje poukázať na skutočnosť, že svedok je pred výsluchom v trestnom konaní pred súdom povinný zložiť prísahu. Pokiaľ tak neurobí, nebude môcť byť vypočutý pred súdom ako svedok. Z uvedeného dôvodu nie je možné v trestnom konaní pred súdom prihliadať na žiadne vyjadrenia svedka pred zložením prísahy a tieto vyjadrenia nie je možné považovať za výpoveď svedka v trestnom konaní pred súdom.

Okrem toho svedok U. I. vo svojej svedeckej výpovedi v tejto trestnej veci v prípravnom konaní uviedol, že obvinenému na jeho aktivitu povedal „X., mne nebude nikto hovoriť, aby som vypovedal, to čo nie je pravda a ako mám vypovedať. Nedovolili si to ani moji advokáti za celé tie roky, čo ma zastupovali. Pokiaľ budem na pojednávanie predvolaný, tak odmietnem vypovedať“.

Z uvedeného vyplýva, že svedok U. I. sa rozhodol pred súdom nevypovedať sám z vlastnej vôle. Teda, nie že nie je splnená podmienka, že by svedok U. I. krivo vypovedal pod vplyvom návodu a pomoci obvineného, tak ako je obvinenému kladené za vinu v zmysle skutkovej vety obžaloby, ale dokonca konal v rozpore s návodom a pomocou na krivú výpoveď, ktoré sú obvinenému kladené za vinu a odmietol vypovedať a to z vlastnej vôle.

Vzhľadom na uvedené nie je možné konanie obvineného kvalifikovať ani ako trestný čin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 2 Tr. zákona spáchaný vo forme návodu a pomoci v štádiu prípravy, nakoľko nemožno konštatovať, že by svedok U. I. spáchal trestný čin krivej výpovede pod vplyvom návodu a pomoci obvineného, alebo sa oň aspoň pokúsil.

Podľa § 2 ods. 9 Tr. poriadku každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 11 druhá veta Tr. poriadku súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl. Strany majú právo nimi navrhnutý dôkaz zabezpečiť.

Podľa § 2 ods. 14 Tr. poriadku strany sú si v konaní pred súdom rovné.

Podľa § 34 ods. 1 druhá veta Tr. poriadku obvinený môže uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. poriadku obvinený môže už na začiatku konania pred súdom prvého stupňa uplatniť všetky dôkazy, ktoré sú mu známe a ktoré navrhne vykonať.

Podľa § 44 ods. 6 Tr. poriadku obhajca je oprávnený na náklady obhajoby zaobstarávať a predkladať dôkazy.

Podľa § 119 ods. 3 prvá veta Tr. poriadku dôkazy môžu obstarávať aj strany na vlastné náklady.

Podľa § 7 ods. 1 Advokátskeho poriadku advokát má právo vyhľadávať dôkazy (svedkov, listiny, znalecké posudky, atď.), zisťovať skutkové okolnosti prípadu, nesmie však svedkov ovplyvňovať a zistené dôkazy a skutočnosti pozmeňovať alebo skresľovať. O zistených skutkových okolnostiach môže vyhotoviť písomný záznam a môže ho nechať svedkom podpísať. Advokát môže o zistených okolnostiach so súhlasom dotknutých osôb vyhotoviť aj zvukový, obrazový alebo zvukovoobrazový záznam za predpokladu, že bude použitý v súlade so zákonom a bude dodržaná zásada mlčanlivosti advokáta. Advokát môže vyhľadávať svedkov, zisťovať dôkazy a skutkové okolnosti prípadu aj prostredníctvom tretích osôb.

Podľa § 7 ods. 2 Advokátskeho poriadku advokát nesmie ani na príkaz klienta oboznamovať svedkov s priebehom konania, ktoré sa udialo pred ich výsluchom.

Podľa § 7 ods. 3 Advokátskeho poriadku advokát je povinný poučiť svedka o jeho právach a povinnostiach vrátane toho, že záznam nie je povinný podpísať.

Podľa § 7 ods. 4 Advokátskeho poriadku ustanovenie odseku 1 platí rovnako na vyhľadávanie a obstarávanie iných dôkazných prostriedkov.

Ako z vyššie uvedeného vyplýva, obvinený ako aj jeho obhajca ako strana v konaní majú právo sami ako aj prostredníctvom tretích osôb vyhľadávať a obstarávať dôkazy, pričom obhajca je oprávnený vyhľadávať dôkazy (svedkov, listiny, znalecké posudky, atď.), zisťovať skutkové okolnosti prípadu a poučiť svedka o jeho právach a povinnostiach.

Oprávnenie obvineného ako advokáta tak bolo nielen vyhľadávať svedkov, ktorí by mohli vypovedať v prospech jeho klienta, ale aj zisťovanie možného obsahu ich svedeckej výpovede, teda zisťovanie toho, čo svedok - v tomto prípade U. I. videl alebo počul. Za súčasť práva na obhajobu je zároveň potrebné považovať aj presvedčanie svedka, aby vypovedal čo vnímal a čo môže mať vzťah k prejednávanej veci a prípadne aj spochybníť obvinenie, a prípadné poučenie svedka o jeho právach a povinnostiach. Takéto konanie je súčasťou obhajoby a preto ho nemožno bez ďalšieho považovať za konanie protiprávne, či za neprípustné ovplyvňovanie svedkov.

Obhajca však nesmie svedkov ovplyvňovať a nesmie ani na príkaz klienta oboznamovať svedkov s priebehom konania, ktoré sa udialo pred ich výsluchom.

Za danej situácie by tak bolo možné konanie obvineného, samozrejme iba v prípade, že by mu bolo preukázané, kvalifikovať ako disciplinárne previnenie advokáta z dôvodu porušenia vyššie uvedených povinností.

Vzhľadom k tomu, že návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať do deviatich mesiacov odo dňa, keď sa navrhovateľ dozvedel o disciplinárnom previnení, najneskôr však do dvoch rokov odo dňa, keď k disciplinárnemu previneniu došlo, pričom obžaloba na obvineného bola podaná až po uplynutí dvoch rokov odo dňa kedy k disciplinárnemu previneniu malo dôjsť, v súčasnosti nie je daný dôvod na postúpenie veci Slovenskej advokátskej komore na prejednanie disciplinárneho previnenia.

Vzhľadom k tomu, že súd v rámci predbežného prejednanja obžaloby na neverejnom zasadnutí dospel k záveru, že konanie, ktoré je obvinenému kladené za vinu v zmysle obžaloby, z hľadiska objektívneho konania nenapĺňa znaky objektívnej stránky trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) až d) Tr. zákona, nie sú splnené podmienky na to, aby bolo možné konanie obvineného kvalifikovať ako iný trestný čin, pričom zároveň nie je dôvod na to, aby bola vec postúpená inému orgánu na prejednanie disciplinárneho previnenia, súd podľa § 244 ods. 1 písm. c), § 215 ods. 1 písm. b) a § 243 ods. 3 Trestného poriadku trestné stíhanie obvineného v rámci predbežného prejednanja obžaloby na neverejnom zasadnutí zastavil, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť do 3 (troch) dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne. Sťažnosť má odkladný účinok.